

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.397 van 31 maart 2014
in de zaak A. 211.851/XIV-35.512**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Vincent Neerinckx
 kantoor houdend te 9140 Temse
 Akkerstraat 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 maart 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 118.244 van 31 januari 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 11 maart 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In het eerste middel voert verzoekster aan dat “de Raad (...) niet op
bevredigende wijze de omstandige argumentatie van verzoekster nopens de schending van

het redelijkheidsbeginsel (ontmoet)” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “rond de hete brei heen (draait)”. Daargelaten de vraag of verzoekster zich in een administratief cassatieberoep dienstig kan beroepen op artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, gaat verzoekster met haar kritiek voorbij aan de concrete motivering in punt 2.7.1 van het bestreden arrest waarin, wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wordt vastgesteld dat zij niet ingaat op de uitgebreide motivering van de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing waarin duidelijk wordt aangegeven waarom Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar asielaanvraag, waarin ook werd onderzocht of een terugkeer naar Italië een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) en waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog opmerkt dat verzoekster niet tegelijkertijd kan stellen dat zij een asielaanvraag indient omwille van een vrees voor vervolging in Italië en vragen om haar asielaanvraag in België te laten behandelen omwille van humanitaire redenen met name om persoonlijke problemen met de familie van haar voormalig echtgenoot en niet met de Italiaanse autoriteiten. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, is artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, enkel van toepassing op als dusdanig erkende vluchtelingen terwijl dit voor verzoekster niet het geval is. De passage in het bestreden arrest betreffende de verwijzing naar het arrest nr. 99.147 van 21 maart 2013 is een antwoord op hetgeen de verwerende partij heeft aangevoerd in haar nota met opmerkingen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich in een administratief cassatieberoep dienstig kan beroepen op artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, beoogt verzoekster met haar derde middel, waarin zij onder meer aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “ten onrechte stelt dat verzoekster het risico op een schending van art. 3 EVRM niet aannemelijk maakt” en dat “de Raad geen bevredigend antwoord geeft op de door verzoekster aangevoerde feitelijkeheden, noch op de aangebrachte stukken”, in wezen een nieuwe beoordeling van het risico dat zij zou lopen bij een terugkeer naar Italië.

De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in punt 2.3 van het bestreden arrest niet gesteld dat zij enkel een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inroepen indien zij een vrees heeft ten aanzien van de Italiaanse asielautoriteiten maar wel dat zij met het herhalen van de in haar Dublin-interview aangevoerde grieven inzake de situatie van haar voormalig echtgenoot geen voldoende concreet en aantoonbaar risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont. De kritiek van verzoekster in die zin mist dan ook feitelijke grondslag. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich in een administratief cassatieberoep dienstig kan beroepen op artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, gaat verzoekster in haar vierde middel voorbij aan de concrete motivering in de punten 2.5 en 2.5.1 van het bestreden arrest waarin wel degelijk wordt geantwoord op de door haar aangevoerde schending van het beginsel van het non-refoulement. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich in een administratief cassatieberoep dienstig kan beroepen op artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat zij zelf de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar de verkeerde bepaling van de verordening 343/2003 heeft bestempeld als een “materiële misslag” die vermoedelijk berust “op het slechter uitgevoerde knip- en plakwerk door de gemachtigde van de Staatssecretaris”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent in het bestreden arrest dat bepaalde feitelijke gegevens niet correct werden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing en dat ten onrechte werd verwezen naar artikel 18(6) van de verordening 343/2003, maar stelt respectievelijk vast dat “deze wel ondubbelzinnig blijken uit het administratief dossier” en dat “de termijn voor antwoord wel correct is toegepast” en niet ter discussie staat dat “verzoekster valt onder art. 18(1) van de Verordening 343/2003”. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid niet overschreden door te besluiten dat de aangehaalde materiële vergissingen niet kunnen leiden tot een nietigverklaring van de (aanvankelijk) bestreden beslissing. Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich in een administratief cassatieberoep dienstig kan beroepen op artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat het verzoek tot overname via elektronische weg is gebeurd (Dublinet) en dus reeds op de dag van verzending werd ontvangen. Bovendien wordt in het bestreden arrest nog verwezen naar het feit dat de verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheden inmiddels hebben bevestigd dat zij de bevoegde lidstaat zijn. Het zesde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op eenendertig maart tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams